

200700105/1.

Datum uitspraak: 30 mei 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/2526 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 7 december 2006
in het geding tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 december 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 december 2006, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 januari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 19 januari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

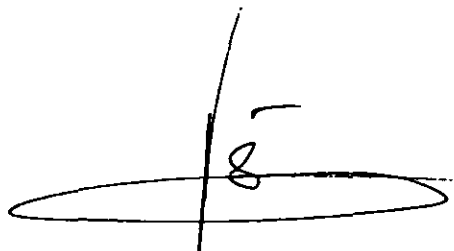
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 mei 2007

284-534.
Verzonden:

30 MEI 2007.

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

50560

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/2526

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 7 december 2006

inzake

geboren op
van Zaïrese nationaliteit (DRC),
eiser,
gemachtigde mr. W.J.C. Robben,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. L. Verheijen.

Procesverloop

Op 14 augustus 2001 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000).

Deze aanvraag is bij besluit van verweerder van 17 januari 2002 afgewezen.

Op 11 februari 2002 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld.

Op 14 oktober 2003 heeft verweerder het besluit van 17 januari 2002 ingetrokken.

Op 20 februari 2004 heeft verweerder het Ministerie van Buitenlandse Zaken verzocht onderzoek te verrichten in het land van herkomst van eiser.

Op 22 december 2004 is door de Minister van Buitenlandse Zaken een individueel ambtsbericht uitgebracht, waarna de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 bij besluit van 16 december 2005 wederom is afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

Bij beslissing van 11 april 2006 heeft de rechtbank op grond van artikel 8:29, derde lid, van

de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaald dat de beperking van de kennisneming van de aan het individueel ambtsbericht ten grondslag liggende stukken gerechtvaardigd is.

Partijen hebben de rechtbank toestemming gegeven, als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb, om mede op de grondslag van de niet openbaar gemaakte informatie uitspraak te doen.

De zaak is behandeld op de zitting van 5 oktober 2006, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 16 december 2005 in rechte stand kan houden.

2. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser - kort samengevat - het volgende aangevoerd.

Eiser stelt sinds 2000 sympathisant te zijn van de Mouvement de Liberation du Congo (MLC). Van 1988 tot 1996 werkte eiser voor Van 1996 tot aan zijn vertrek was hij verkeersleider aan de grond (loadmaster) voor Eiser was de enige loadmaster van Eiser stelt in 1998, samen met zijn Nigeriaanse baas, door drie politieagenten van de Police Nationale Congolaise te zijn gearresteerd. Eiser werd ervan beschuldigd passagiers met valse papieren in een vliegtuig te hebben toegelaten. Na drie dagen in de civiele gevangenis in de wijk alwaar hij in elkaar werd geslagen, is hij zonder voorwaarden weer vrijgelaten, na tussenkomst van zijn Nigeriaanse bazen. Op 18 februari 2001 is eiser opnieuw gearresteerd door twee mannen die zich legitimeerden met pasjes als leden van de veiligheidsdienst DEMIAP (Detection Militair des Activites Anti Patrie), deze keer op de beschuldiging dat hij twee passagiers heeft helpen ontvluchten die zich niet bij de immigratiedienst hadden gemeld. Eiser zat een maand vast in de militaire gevangenis in de wijk te Op de derde dag van het verblijf in de gevangenis (een gebouw met ondergrondse cellen) werd bij eiser thuis, op het adres te huiszoeking gedaan, waarbij twee bulletins van de MLC werden gevonden. Eiser werd daarop dusdanig mishandeld/gemarteld, dat hij medio maart 2001 in het militair ziekenhuis in de wijk is opgenomen, waar hij tot eind juni heeft gelegen. Daar is eiser met hulp van militairen, door bemoeienis van een vriend van zijn zwager (een militair commandant), eind juni 2001 ontsnapt.

3. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.

4. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of

identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

5. Verweerder heeft zich in de eerste plaats op het standpunt gesteld dat eiser geen documenten heeft overgelegd om zijn identiteit en nationaliteit te kunnen vaststellen. Wel heeft eiser een vervangend identiteitsbewijs en een document dat betrekking zou hebben op zijn werk overgelegd.

6. Verweerder heeft er voorts op gewezen dat eiser geen enkel formeel dan wel indicatief bewijs heeft overgelegd om zijn reisroute te kunnen onderbouwen. Evenmin is het reisverhaal aannemelijk gemaakt door het afleggen van gedetailleerde en verifieerbare verklaringen. Verweerder stelt zich op het standpunt dat van iemand die stelt dat hij met het vliegtuig vanaf Kinshasa via Nairobi naar een onbekende plaats in Nederland is gereisd in redelijkheid mag worden verwacht dat hij van deze reis een indicatief bewijs kan overleggen, zoals een instapkaart, een bagagelabel of een flight magazine, dan wel een suikerzakje of een servet met hierop de naam van de luchtvaartmaatschappijen. De verklaring van eiser voor de beschreven gang van zaken, te weten dat de reisagent zich gedurende de gehele reis over de documenten heeft ontfemd alsmede dat de documenten aan de reisagent toebehoorden, wordt hiervoor als onvoldoende van de hand gewezen. Hoewel niet valt uit te sluiten dat de reisagent zich over de documenten heeft ontfemd, wordt overwogen dat een volwassene bij inreis in het Schengengebied zelfstandig zijn of haar geldig paspoort met - indien afkomstig uit een land waarvan de inwoners visumplichtig zijn voor het Schengengebied - een inreisvisum aan een ambtenaar belast met de controle aan de buitengrenzen van het Schengengebied dient te overhandigen. Eiser zal derhalve in elk geval op dat moment in het bezit moeten zijn geweest van een geldig document. Verweerder heeft daarbij, onder verwijzing naar het Verdrag van Schengen, overwogen dat men een inreisvisum voor het Schengengebied in persoon dient aan te vragen. Verder valt uit het relaas van eiser niet op te maken dat hij gedurende de reis onder de druk van de reisagent heeft gestaan. Het had derhalve op de weg van eiser moeten liggen het gebruikte grensoverschrijdingsdocument en/of het gebruikte ticket of in ieder geval de instapkaart van de reisagent terug te vragen. Verweerder stelt zich op het standpunt dat het, gelet op het voorgaande, niet valt in te zien dat voor eiser geen mogelijkheid zou hebben bestaan zijn reisverhaal te ondersteunen middels overlegging van een document en/of indicatief reismateriaal. Derhalve heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat het ontbreken van documenten die zijn reisverhaal onderbouwen niet aan hem is toe te rekenen.

7. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat van eiser in redelijkheid meer informatie aangaande de reis naar Nederland mag worden verwacht. Zo heeft eiser geen antwoord kunnen geven op de vragen op welke plaats hij in het vliegtuig zat, welk land het door hem gebruikte paspoort zou hebben uitgegeven en welke kleur dit paspoort had. Gelet op de omstandigheid dat op voorhand niet kon worden uitgesloten dat eiser en niet de reisagent gedurende de reis naar gegevens zou worden gevraagd is verweerder bovendien van mening dat het merkwaardig is dat eiser niets heeft verklaard over de personalia waaronder bij naar Nederland zou zijn gereisd. De enkele omstandigheid dat eiser de luchtvaartmaatschappijen heeft genoemd acht verweerder niet voldoende en vormt zijns inziens onvoldoende aanknopingspunt voor nader onderzoek nu onbekend is onder welke naam eiser naar Nederland is gereisd.

8. Voorts heeft eiser zijn asielrelaas evenmin met enig document kunnen onderbouwen. Er zijn geen documenten of indicatieve bewijzen overgelegd waaruit volgt dat eiser sympathiek stond tegenover de MLC noch documenten waaruit blijkt dat hij in een ziekenhuis opgenomen is geweest noch documenten of indicatieve bewijzen dat hij in detentie heeft verbleven. Verweerder acht niet aannemelijk dat eiser ten aanzien van geen van de genoemde aspecten enig bewijs kan overleggen.

9. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten hem niet kan worden toegerekend. Evenzeer heeft verweerder eiser in redelijkheid kunnen tegenwerpen dat hij geen gedetailleerde en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over de gestelde reisroute. Derhalve is op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiser en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

10. Indien, zoals in casu het geval is, er sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, en onder f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

11. Eiser heeft ter onderbouwing van zijn stelling dat hij in zijn land van herkomst vrees voor vervolging heeft te duchten een onderzoek laten instellen door ISHR-SIDH (International Society for Human Rights), sectie Congo. Eiser is van mening dat de conclusie van dit onderzoek, gedateerd 11 maart 2003, zijn verklaringen bevestigt.

12. Verweerder is echter van oordeel dat er van het asielrelaas van eiser, vanwege de onderzoeksresultaten weergegeven in het individueel ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 22 december 2004 (kenmerk DPV/AM-U040224.01017/849218) en vanwege de vage en summiere verklaringen van eiser, geen positieve overtuigingskracht uitgaat. Verweerder heeft erop gewezen dat uit vorengenoemd ambtsbericht onder andere blijkt dat er geen Avenue Ngambali bestaat in de commune N'djili. Voorts volgt uit het onderzoek dat de door eiser overgelegde "Attestation de perte des pieces d'identité" is vervalst en dat de oproep van 2 november 2001 van het Ministerie van Justitie in de DRC vals is. Tevens vermeldt het individueel ambtsbericht dat er voor zover bekend geen ondergrondse gevangenis is bij het kantoor van de DEMIAP en de commune Gombe in Kinshasa en dat er geen militair ziekenhuis in de commune Gombe in Kinshasa bestaat.

13. Verweerder volgt eiser daarom niet in diens standpunt dat uit het rapport van ISHR-SIDH van 11 maart 2003 zou blijken dat eiser te vrezen heeft voor vervolging. Ook hierin kan volgens verweerder geen concreet aanknopingspunt worden gevonden om te moeten twijfelen aan de juistheid van het individueel ambtsbericht. Verweerder heeft er daarbij op gewezen dat het ISHR-SIDH rapport niet met authentieke documenten is gestaafd.

14. Met betrekking tot de door eiser gestelde detenties, ziekenhuisopname en ontsnapping heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het relaas van eiser ongeloofwaardig is. Anders dan eiser heeft verklaard is geen ondergrondse gevangenis aangetroffen en is niet gebleken van de aanwezigheid van een militair ziekenhuis in de door eiser genoemde wijk in Gombe. Voorts is gebleken dat eiser geen namen van medegevangenen of behandelend ziekenhuispersoneel heeft kunnen noemen van het ziekenhuis waar hij stelt negen maanden

te hebben gelegen. Evenmin blijkt eiser op de hoogte te zijn van de namen van plaatsen waar hij stelt te zijn gedetineerd. Ook hetgeen eiser heeft verklaard over zijn gestelde ontsnapping wordt door verweerder niet geloofwaardig geacht, nu niet valt in te zien waarom de militairen die eiser bij zijn ontsnapping zouden hebben geholpen een dergelijk risico zouden willen nemen. Daarbij dient tevens te worden betrokken dat het militaire ziekenhuis waar eiser over heeft gesproken, zoals hiervoor reeds is vermeld, niet bestaat.

15. De rechtbank overweegt dat een ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken omtrent de situatie in een land kan worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient het ambtsbericht op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen, onder aanduiding - voor zover mogelijk en verantwoord - van de bronnen, waaraan deze is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan mag verweerder bij de besluitvorming op de asielaanvraag van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij er concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan. Blijkens de uitspraak van de AbRS van 11 oktober 2002 (nr. 200204522/1, JV 2002/40) geldt dit eveneens voor een individueel ambtsbericht als het onderhavige.

16. Bij brief van 28 december 2004 heeft verweerder aangegeven dat hij, na inzage te hebben gehad in de onderliggende stukken van het individueel ambtsbericht, tot de conclusie is gekomen dat het individueel ambtsbericht qua inhoud en qua procedure zorgvuldig tot stand is gekomen en inhoudelijk inzichtelijk is.

17. Eiser heeft in beroep overgelegd een rapport van het Comité pour la Démocratie et les Droits de l'Homme (hierna: CDDH) van 27 januari 2006, met bijgevoegde verklaringen. Anders dan verweerder is de rechtbank van oordeel dat dit rapport bij de beoordeling van het beroep kan worden betrokken omdat het een nadere onderbouwing betreft van het eerder ingenomen standpunt dat de conclusies in het voornoemde individuele ambtsbericht niet juist zijn. Daarbij komt dat eiser in zijn zienswijze d.d. 25 maart 2005 de komst van dit rapport reeds heeft aangekondigd. Nu uit het algemeen ambtsbericht, inzake de DRC, van juni 2003 op pagina 31 wordt gemeld dat het CDDH een bona fide mensenrechtenorganisatie betreft ziet de rechtbank geen grond om de inhoud van het rapport van het CDDH buiten beschouwing te laten. De stelling van verweerder dat het rapport niet kan worden aangemerkt als een rapport van het CDDH, omdat het is opgesteld door de secretaris generaal van het CDDH en niet is ondertekend door meerdere bestuursleden volgt de rechtbank niet, nu deze stelling niet nader is onderbouwd.

18. Uit het door het CDDH gehouden onderzoek is naar voren gekomen dat de wijk, waar eiser stelt te hebben gewoond, begin 2003 is veranderd in een woonwijk, omdat er wanordelijke (illegale) gebouwen rondom een oud kerkhof stonden. Eiser heeft gesteld dat, nu hij heeft aangetoond dat het onderzoek naar het adres onvolledig is geweest, de reden om te geloven dat het overgelegde "attestation de perte des pieces d'identité" is vervalst is weggevallen.

19. De rechtbank volgt evenwel eiser niet in zijn conclusie. De bevindingen van het CDDH laten onverlet de conclusie dat het "attestation de perte des pieces d'identité" is vervalst. De rechtbank komt tot deze conclusie na bestudering van de onderliggende stukken van het individueel ambtsbericht, met name de aanvullende verklaring van 28 oktober 2004. Daaruit blijkt dat het betreffende document, daargelaten wat er zij van de juistheid van de opgegeven straatnaam, doorhalingen bevat waardoor het niet meer als authentiek kan worden

aangemerkt. Hieruit volgt dat eiser met de conclusies uit het rapport van het CDDH geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid van de conclusies in het individuele ambtsbericht heeft aangedragen.

20. Anders dan eiser meent is de rechtbank van oordeel dat er geen sprake is van een onzorgvuldig onderzoek. Dat in de onderliggende stukken niet te vinden is op welke wijze de veranderingen in het voornoemde document zijn aangebracht, betekent dat hiermee getwijfeld zou moeten worden aan de juistheid van het individuele ambtsbericht. In dit verband zij verwezen naar de beslissing van deze rechtbank van 11 april 2006, waarin is bepaald dat de beperking van de kennisneming van de genoemde stukken gerechtvaardigd is. Dat de KMar niet zou hebben opgemerkt dat er veranderingen op het document zijn aangebracht, vormt evenmin een concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid van het betreffende ambtsbericht. De KMar heeft in het proces-verbaal van 14 augustus 2001 vermeld dat zij niet kan vaststellen of het document echt is.

21. Voor zover eiser in beroep twijfels heeft geuit ten aanzien van de objectiviteit en de betrouwbaarheid van de vertrouwenspersoon wijst de rechtbank er op dat eiser geen concrete aanknopingspunten heeft gegeven waaruit zou blijken dat deze vertrouwenspersoon niet betrouwbaar zou zijn en onzorgvuldig te werk is gegaan. Dat uit de onderliggende stukken bij het ambtsbericht zou blijken dat de vertrouwenspersoon gehandeld zou hebben uit rancune is door eiser geenszins onderbouwd. Ook is, in tegenstelling tot hetgeen eiser heeft aangevoerd, uit de onderliggende stukken geenszins gebleken dat het ISHR-SIHD rapport vals is bevonden. De rechtbank wijst erop dat uit het ambtsbericht blijkt dat vraag 6 van de vragen die door verweerder aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken zijn gesteld, in overleg is komen te vervallen. Dit betekent slechts dat het Ministerie van Buitenlandse Zaken geen oordeel heeft gegeven over de betrouwbaarheid van de ISHR-SIDH.

22. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met onder meer verwijzing naar het individueel ambtsbericht voldoende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig te achten.

23. Eiser heeft in beroep nog aangevoerd dat hij bij terugkeer naar de DRC een reëel risico loopt op een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag inzake de rechten van de mens en de politieke vrijheden (EVRM).

24. Ingevolge het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden verleend aan de vreemdeling die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM, artikel 3 van het Anti-Folterverdrag en artikel 7 van het IVBPR.

25. De wijze waarop het Europese Hof voor de rechten van de mens artikel 3 van het EVRM – onder meer in het zogenoemde -arrest – heeft uitgelegd brengt met zich dat uit de toepasselijkheid van dit artikel volgt dat het toetsingscriterium van artikel 3 van het EVRM streng is. Van schending van bedoeld artikel kan slechts sprake zijn indien het uitzetting betreft van vreemdelingen wier situatie “specifieke kenmerken” heeft die met zich brengen dat zij bij terugkeer een groter dan gemiddeld risico lopen dan de “enkele mogelijkheid” op een onmenselijke behandeling en zulks geldt ook in geval van uitzetting naar landen, waar sprake is van georganiseerde grootschalige mensenrechtenschendingen.

26. Nu de rechtbank gelet op het vorenstaande van oordeel is dat verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas ongeloofwaardig is kan daaruit evenmin de conclusie worden betrokken dat sprake is van een reëel en voorzienbaar risico dat juist eiser bij terugkeer naar de DRC zal worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. De enkele mogelijkheid van schending van artikel 3 van het EVRM is derhalve onvoldoende. Daarbij heeft de rechtbank mede in ogenschouw genomen dat de enkele omstandigheid dat eiser als uitgeprocedeerde asielzoeker terugkeert naar de DRC niet een dergelijk risico met zich meebrengt, gelet op het ambtsbericht van 30 september 2005.

27. Hetgeen overigens is aangevoerd leidt de rechtbank niet tot een ander oordeel.

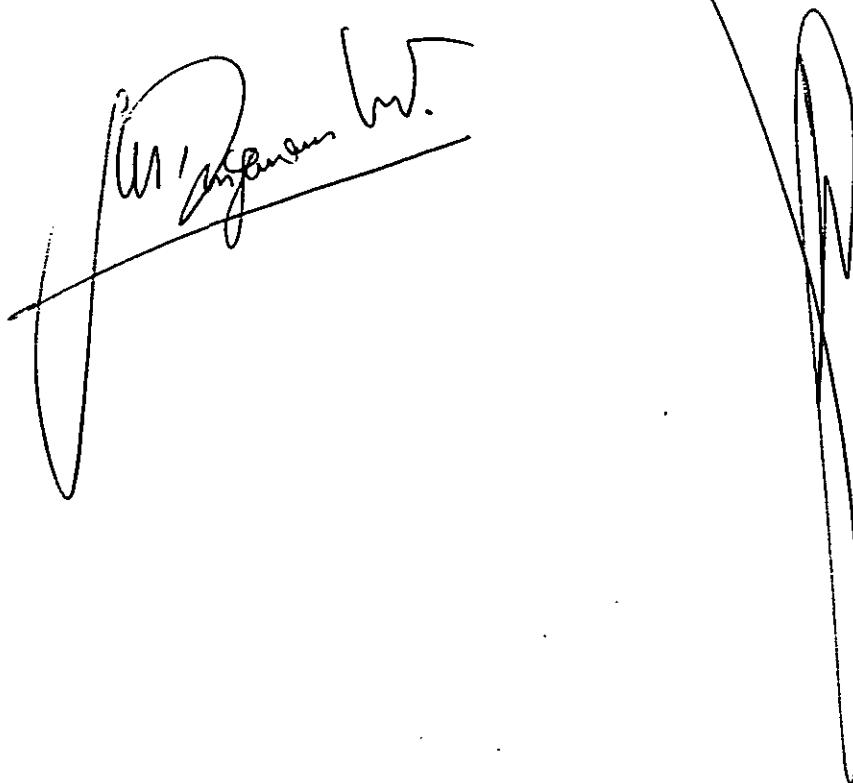
28. Het beroep is derhalve ongegrond.

29. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing
De rechtbank,

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. J.R. van Es-de Vries als rechter in tegenwoordigheid van
G.C.A. Dingemans Wierds als griffier en in het openbaar uitgesproken op 7 december 2006.

The image shows two handwritten elements. On the left is a signature that appears to read 'J.R. van Es-de Vries'. To the right of the signature is a large, vertical, stylized mark or signature that extends from the middle of the page down towards the bottom.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: **07 DEC. 2006**

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Eusebiusbuilensingel 5
6828 HT ARNHEM
Postbus 5418
6802 EK ARNHEM
tel. 026 - 353 18 60
fax 026 - 353 18 65
www.rechtsbijstandasiel.nl

Raad van State,
Afdeling Bestuursrechtspraak,
Hoger Beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Fax: 070-3651380
Aantal pagina's: 13

RAAD VAN STATE	
64-8 INGEKOMEN	
- 4 JAN 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	V4
BEHANDELD: DD:	PAR:

mr. H.L. Booij
jurist

mr. J.J.T. van Loo
advocaat

mr. M.J.A. Rinkes
advocaat

mr. M.H.R. de Boer
jurist

mr. T. Arts
jurist

mr. Y.G.F.M. Ccenders
jurist

mr. E.C. Sluiter
jurist

mr. J. Nourhusen
jurist

mr. M. Stoetzer - van Esch
jurist

mr. W.J.C. Robben
jurist

mr. K.C. Victorian
jurist

HOGER BEROEPSCHRIFT

ARNHEM, 3 januari 2007

Betreft
Geboren
Nationaliteit : Zairese (Congoleser)
IND-nummer : 0108.14.2040
Ons kenmerk : WR / WR / 0501362

Hoogedelgestrenge staatraden,

1.0 Appellant is de heer . Te dezer zake kiest appellant woonplaats te Arnhem, Eusebiusbuilensingel 5, ten kantore van de Stichting Rechtsbijstand Asiel Nederland. Appellant heeft mr. W.J.C. Robben, met het recht van substitutie, bijzonder gemachtigd tot het indienen van het onderhavige hoger beroep (productie 1). De kosten voor het griffierecht dient van de rekening courant van het kantoor van ondergetekende te worden afgeschreven.

2.0 Appellant stelt hierbij hoger beroep in tegen het in kopie bijgesloten afschrift van de uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (verder: de uitspraak) (productie 2), uitgesproken op 7 december 2006, AWB 06/2526, waarbij het beroep d.d. 11 januari 2006 ongegrond werd verklaard.

3.1 In rov. 9 van de uitspraak staat:

"Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten hem niet kan worden toegerekend. Evenzeer heeft verweerder eiser in redelijkheid kunnen tegenwerpen dat hij geen gedetailleerde en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over de gestelde reisroute."

In rov. 10 van de uitspraak staat:

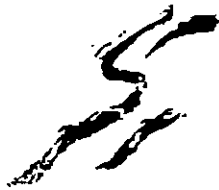
"Indien, zoals in casu het geval is, er sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, en onder f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen."

In rov. 14 van de uitspraak staat:

"Anders dan eiser heeft verklaard is er geen ondergrondse gevangenis aangetroffen en is niet gebleken van de aanwezigheid van een militair ziekenhuis in de door eiser genoemde wijk in Voorts is gebleken dat eiser geen namen van medegevangenen of behandelend ziekenhuispersoneel heeft kunnen noemen van het ziekenhuis waar hij stelt negen maanden te hebben gelegen. Evenmin blijkt eiser op de hoogte te zijn van plaatsen

SNS Bank Arnhem
90.28.34.437

Stichting Dardengelden
Rechtsbijstand Asiel
SNS Bank Arnhem
rek: 96.29.93.329

Stichting Rechtsbijstand Asiel LEGAL AID

waar hij stelt te zijn gedetineerd. Ook hetgeen eiser heeft verklaard over zijn gestelde ontsnapping wordt door verweerder niet geloofwaardig geacht, nu niet valt in te zien waarom de militairen die eiser bij zijn ontsnapping zouden hebben geholpen een dergelijk risico zouden willen nemen."

3.1.1 Namens appellant is op ieder onderdeel van het ontbreken van documenten aangegeven waarom dat onderdeel ten onrechte aan hem is tegengeworpen. Op het merendeel van deze argumenten is gedurende de gehele procedure geen enkele reactie gekomen. Zo zou appellant documenten hebben moeten overleggen om een sympathie te bewijzen, hetgeen schier onmogelijk is. Persoonlijk heb ik bijvoorbeeld een sympathie voor Nelson Mandela. Maar hoe zou ik dit middels documenten moeten staven? Voorts had appellant documenten moeten overleggen van een gebeurtenis die niet de directe aanleiding voor zijn vertrek was en die destijds in het geheel geen reden was om zijn land te verlaten. Het is in strijd met het recht om van een vreemdeling te eisen dat hij dergelijke documenten overlegt. Tenslotte had hij documenten of indicatieve bewijzen moeten overleggen van zijn detentie. Nu appellant nimmer dergelijke documenten of bewijzen in zijn bezit heeft gehad, kan hij dergelijke documenten of bewijzen onmogelijk overleggen. De rechtbank had, zelfs marginaal toetsend, tot de conclusie moeten komen dat verweerder onredelijke eisen heeft gesteld aan appellant inzake het overleggen van documenten en bewijsmateriaal, althans dat verweerder op punten in strijd heeft gehandeld met het geldende beleid.

3.1.2 In rov. 14 is een aantal punten opgesomd op grond waarvan het asielrelaas van appellant terecht, aldus de rechtbank, ongeloofwaardig is bevonden. Appellant heeft gesteld door de DEMIAP te zijn gearresteerd en naar een ondergronds detentiecentrum te zijn gebracht. Appellant heeft nimmer verklaard dat hij naar het kantoor van DEMIAP werd vervoerd. Dat het kantoor van DEMIAP in geen ondergrondse gevangenis heeft doet derhalve niet ter zake. Dit klemmt temeer nu er in Kinshasa vele geheime detentiecentra zijn waar gedetineerden worden vastgehouden. Met betrekking tot het ziekenhuis heeft appellant verklaard dat hij het ziekenhuis een 'militair' ziekenhuis heeft genoemd, omdat hij daar veel militairen zag. Hij heeft derhalve niet de betekenis aan het woord 'militair ziekenhuis' gegeven die verweerder er aan wenst te geven. Daarnaast heeft hij tijdens het nader gehoor (pagina 9, eerste alinea) over het ziekenhuis verklaard: "...dat volgens mij in de wijk [] ligt." Appellant heeft derhalve niet zonder enig voorbehoud gezegd dat het ziekenhuis in de wijk [] ligt. Hetzelfde blijkt uit de zienswijze van 11 december 2001 (3, voorlaatste alinea) waar staat vermeld dat appellant meent dat het ziekenhuis in de wijk [] is gelegen. Dat appellant geen namen heeft genoemd van medegevangenen kan in redelijkheid niet aan hem worden tegengeworpen, omdat hij alleen – dus zonder medegevangenen – in een ruimte heeft vastgezet. Dat appellant geen namen heeft genoemd van verplegend personeel is gelegen in het feit dat het verplegend personeel geen namen aan hem heeft gegeven. Voorts droegen zij ook geen badges met namen. Voorts is van belang dat appellant erg ziek was gedurende zijn verblijf in het ziekenhuis. Eiser heeft op geheime detentieplaatsen gezeten. Op de weg naar het detentiecentrum werd hij onder dwang gedwongen niet naar buiten te kijken. En toen hij het detentiecentrum verliet was hij zo ziek dat hij naar een ziekenhuis moest worden overgebracht. Het is derhalve alleszins begrijpelijk en redelijk dat appellant geen naam heeft kunnen geven van het detentiecentrum. Overigens is het een kenmerk van een geheim detentiecentrum dat het geen naam heeft. Dat verweerder en de rechtbank niet inzien waarom de militairen een risico zouden willen nemen voor appellant is ten slotte een onredelijk argument, omdat verweerder heeft vooronderstelt dat appellant de intentie van zijn helpers zou moeten kennen, terwijl daar in het geheel geen sprake van kan zijn. Appellant heeft de betrokken militairen die hij niet kent, niet gesproken omdat hem dat verboden was. Hij heeft wel aangegeven dat een hoge militair die bij de ontsnapping was betrokken, heeft aangegeven een vriend te zijn van een familielid van appellant, hetgeen betekent dat de ontsnapping is geregeld door familie van appellant met de hulp van een hoge militair.

3.1.3 Appellant stelt zich op het standpunt dat het ongeloofwaardig verklaren van een asielrelaas op grond van onderdelen van het relaas die niet tot de kern behoren, in strijd is met artikel 3 EVRM/artikel 13 EVRM. Voorts is de argumentatie op punten zo onredelijk en onlogisch dat de toets die de rechtbank heeft toegepast en die 'marginaal' wordt genoemd in

Stichting Rechtsbijstand Asiel LEGAL AID

casu dermate terughoudend is geweest dat nauwelijks meer kan worden gesproken van rechterlijke toetsing.

3.1.4 Appellant heeft een zeer gedetailleerd en consistent asielrelaas dat op hoofdlijnen is bevestigd door een mensenrechtenorganisatie en door collega's van appellant uit de DRC. De wijze van diskwalificatie van het relaas door verklaringen uit de periferie van het relaas tegen te werpen en voorts andere argumenten tegen te werpen waarvan meerdere een deugdelijke motivering ontberen, is in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 13 EVRM. Voorts is sprake van strijdigheid met richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004. Volgens artikel 4 van deze richtlijn dienen alle relevante feiten te worden gewogen. Dat betekent dat het in strijd is met de Definitierichtlijn indien, zoals in casu is gebeurd, bij de tegenwerpingen meerdere relevante feiten, die afbreuk zouden doen aan de tegenwerping, buiten beschouwing worden gelaten door bestuursorgaan en rechtbank.

3.2 In rov. 19 van de uitspraak staat:

"De bevindingen van de CDDH laten onverlet de conclusie dat het "attestation de perte des pieces d'identité" is vervalst. (...) Daaruit blijkt dat het betreffende document, daargelaten wat er zij van de juistheid van de opgegeven straatnaam, doorhalingen bevat waardoor het niet meer als authentiek kan worden aangemerkt. Hieruit volgt dat eiser met de conclusies uit het rapport van het CDDH geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid van de conclusies in het individuele ambtsbericht heeft aangedragen."

3.2.1 Volgens de bevindingen van het CDDH is het tijdsverloop tussen het vertrek van appellant uit de DRC en de datum van onderzoek door Buitenlandse Zaken enerzijds, en het gebrekkige onderzoek van buitenlandse Zaken anderzijds, er de mogelijke oorzaak van dat het adres van appellant niet meer kon worden gevonden. Het argument van het relevante tijdsverloop (de buurt waar appellant heeft gewoond was vernietigd op het moment dat onderzoek werd gedaan door Buitenlandse Zaken) is in beroep uitgebreid namens appellant naar voren gebracht. Het feit dat het adres niet zou bestaan is door verweerder tegengeworpen als argument ter ondersteuning van de afwijzing van de asielaanvraag. Met betrekking tot de adresgegevens zijn derhalve concrete aanknopingspunten naar voren gebracht voor twijfel aan de juistheid van het ambtsbericht. De rechtbank is ten onrechte hieraan voorbij gegaan.

3.2.2 Voorts is van belang dat de rechtbank stelt dat het document niet authentiek zou zijn, omdat Buitenlandse Zaken doorhalingen op het document heeft geconstateerd. De rechtbank is er ten onrechte aan voorbij gegaan, dat de autoriteiten in de DRC hebben verklaard aan Buitenlandse Zaken dat het betreffende document authentiek is. Hierbij is van belang dat de zorgvuldigheid bij documentuitgifte in de DRC niet te vergelijken is met de situatie in Nederland. Indien de autoriteiten in de DRC een opvallende doorhaling op een document klaarblijkelijk niet ongebruikelijk achten, dan heeft Buitenlandse Zaken dat te accepteren. De rechtbank heeft derhalve ten onrechte miskend dat uit de onderliggende stukken blijkt dat de conclusie ten aanzien van de echtheid van het document betreffende de identiteit, onjuist is. Hierbij is van belang dat de rechtbank tevens miskend dat aan de doorhaling waarde wordt gehecht, aldus de onderliggende stukken, omdat het opgegeven adres niet zou bestaan.

3.2.3 Voorts is van belang dat de identiteit van appellant via meerdere bronnen is bevestigd – onder andere door een mensenrechtenorganisatie die door de rechtbank als betrouwbaar is aangemerkt – zodat het ontbreken van een identiteitsdocument geen afbreuk kan doen aan het asielrelaas in de zin dat er redenen zijn voor ernstige twijfel aan de identiteit.

3.3 In rov. 21 van de uitspraak staat:

"Voor zover eiser in beroep twijfels heeft geuit ten aanzien van de objectiviteit en de betrouwbaarheid van de vertrouwenspersoon wijst de rechtbank er op dat eiser geen concrete aanknopingspunten heeft gegeven waaruit zou blijken dat deze vertrouwenspersoon niet betrouwbaar zou zijn en onzorgvuldig te werk is gegaan."

3.3.1 In beroep zijn stukken overgelegd uit het dossier waaruit blijkt dat de vertrouwenspersoon in die zaak leugenachtige verklaringen had afgelegd over zijn

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

bevindingen op een school. Voorts is een CD overgelegd met daarop een radio uitzending van VPRO's Argos over de betrouwbaarheid van vertrouwenspersonen in onder meer de DRC. Nu er enerzijds een rapport is overgelegd van een mensenrechtenorganisatie waarin wordt bevestigd dat de overgelegde oproep bestaat en dat appellant daadwerkelijk wordt gezocht door de autoriteiten en anderzijds een vertrouwenspersoon is die zegt dat de oproep vals is, is de vraag naar de betrouwbaarheid van de vertrouwenspersoon uitermate relevant. Ondergetekende heeft verweerder gevraagd of het dezelfde vertrouwenspersoon betreft als in de zaak | . Op deze vraag is ten onrechte nimmer een antwoord gekomen. Indien het dezelfde vertrouwenspersoon betreft, dient, gezien het verleden van deze persoon, meer waarde te worden gehecht aan de bevindingen van de ISHR-SIDH.

3.4 In rov. 26 van de uitspraak staat:

"Nu de rechtbank gelet op het vorenstaande van oordeel is dat verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas ongeloofwaardig is kan daaruit evenmin de conclusie worden getrokken dat sprake is van een reëel en voorzienbaar risico dat juist eiser bij terugkeer naar de DRC zal worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling. Daarbij heeft de rechtbank mede in ogenschouw genomen dat de enkele omstandigheid dat eiser als uitgeprocedeerde asielzoeker terugkeert naar de DRC niet een dergelijk risico met zich meebrengt, gelet op het ambtsbericht van 30 september 2005."

3.4.1 De rechtbank is aan een essentieel argument van appellant voorbij gegaan, terwijl tijdens de zitting uitgebreid is ingegaan op dit argument. Het betreft het feit dat tijdens het onderzoek door het Ministerie van Buitenlandse Zaken de door appellant overgelegde oproep is overhandigd aan de autoriteiten van de DRC. De conclusie van deze actie is, aldus het ambtsbericht, dat de oproep vervalst zou zijn. In beroep werd gewezen op dit feit. Voorts werd in beroep en in de voornemenprocedure gewezen op de mogelijke risico's van ex-asielzoekers die gedwongen worden teruggestuurd. Volgens het algemene ambtsbericht worden dergelijke personen, indien zij worden verdacht van een algemeen delict, overgedragen aan het parket. In het hoofdstuk marteling en mishandeling en foltering van het algemene ambtsbericht staat voorts dat verdachten van commune delicten veelvuldig worden gefolterd om bekentenissen af te dwingen. Door het overleggen van de oproep aan de autoriteiten van de DRC heeft de Nederlandse overheid gehandeld in strijd met de, bij aanvang van de procedure beloofde, vertrouwelijkheid. De oproep kan authentiek (volgens het rapport van de onafhankelijke mensenrechtenorganisatie ISHR-SIDH) of vals zijn (volgens de vertrouwenspersoon van Buitenlandse Zaken). Dat de autoriteiten van de DRC aangeven dat het een vals document betreft wil nog niet zeggen dat het document ook daadwerkelijk vals is. Gezien de inhoud van het dossier kan er evenmin van worden uitgegaan dat de vertrouwenspersoon de waarheid naar voren brengt. Indien er werkelijk een oproep is voor appellant, dan loopt een reëel risico bij terugkeer om te worden behandeld in strijd met artikel 3 EVRM. Indien het een vervalste oproep betreft, dan loopt appellant bij terugkeer eveneens een reëel risico om te worden behandeld in strijd met artikel 3 EVRM doordat hij verdachte is van een algemeen delict dat bij terugkeer tot arrestatie en foltering kan leiden. Dit risico is ontstaan door toedoen van de Nederlandse overheid. De rechtbank had bovenstaand argument niet mogen negeren. Een dergelijke handelswijze is volstrekt in strijd met artikel 13 jo artikel 3 EVRM.

Om bovenstaande redenen verzoekt appellant u het hoger beroep gegrond te verklaren, de bestreden uitspraak te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar de rechtbank, althans zelf in de zaak te voorzien. U wordt tevens verzocht verweerder te veroordelen tot betaling van de proceskosten.

Hoogachtend,

mr. W. C. Robben

producties: 2